

In hechtenis

Van Nicci French verscheen eveneens bij
Ambo|Anthos uitgevers

<i>Het geheugenspel</i>	<i>Medeplichtig</i>
<i>Het veilige huis</i>	<i>Huis vol leugens</i>
<i>Bezeten van mij</i>	
<i>Onderhuids</i>	In de Frieda Klein-reeks:
<i>De rode kamer</i>	<i>Blauwe maandag</i>
<i>De bewoonde wereld</i>	<i>Dinsdag is voorbij</i>
<i>Verlies</i>	<i>Wachten op woensdag</i>
<i>De mensen die weggingen</i>	<i>Donderdagskinderen</i>
<i>De verborgen glimlach</i>	<i>Denken aan vrijdag</i>
<i>Vang me als ik val</i>	<i>Als het zaterdag wordt</i>
<i>Verloren</i>	<i>Zondagochtend breekt aan</i>
<i>Tot het voorbij is</i>	<i>De dag van de doden</i>
<i>Wat te doen als iemand sterft</i>	

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nicci French

In hechtenis

Vertaald uit het Engels door Eefje Bosch,
Mechteld Jansen en Elise Kuip

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4333 9 (paperback)

ISBN 978 90 263 5220 1 (gebonden)

ISBN 978 90 498 0794 8 (dwarsligger)

© 2020 Nicci French

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Eefje Bosch, Mechteld Jansen en Elise Kuip

Oorspronkelijke titel *House of Correction*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Magdalena Wasiczek / Trevillion Images

Foto auteur © Mark Kohn

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Lucca

I

Binnen

1

Het gegil begon om drie uur 's nachts. Tabitha had nog nooit een mens zo'n geluid horen voortbrengen. Het klonk als het gekrijs van een dier in een val en werd beantwoord door andere kreten, galmend en ver weg. Tabitha wist niet of het uitingen van steun, woede of spot waren. Het gegil verflauwde tot snikken, maar zelfs dat werd versterkt door het metaal, de deuren, de trappen, de vloeren. De geluiden galmden na door Tabitha's hoofd.

Ze voelde beweging in het bed boven haar. De andere vrouw moest wakker zijn.

'Volgens mij zit er iemand in de problemen.'

Stilte. Tabitha vroeg zich af of de vrouw haar negeerde of dat ze echt nog sliep, maar toen klonk er in het donker een stem. De vrouw sprak traag, alsof ze in zichzelf praatte. Haar stem was laag en raspend, de ochtendstem van een roker.

'Iedereen zit in de problemen,' zei ze. 'Daarom zijn ze hier. Daarom huilen ze als ze denken aan hun kinderen of aan wat ze hebben misdaan. Of aan wat ze hun kinderen hebben misdaan. Bij echte problemen hoor je geen gegil. Dan hoor je alleen de piewie's door de gangen rennen. En als het echt foute boel is hoor je een helikopter landen op het grasveld hiernaast. Dat is sinds ik hier ben drie, vier keer gebeurd.'

'Wat komt die dan doen?' vroeg Tabitha.

‘Wat denk je?’

Tabitha probeerde niet te bedenken waarom hier midden in de nacht een helikopter zou landen. Ze probeerde überhaupt niet te denken. Maar dat ging niet. Ze staaarde naar de onderkant van het bed boven haar en luisterde naar het gesnik en geschreeuw en een nieuwe huiluitbarsting van iemand anders en voelde plotseling hoe de duisternis werd doorboord door een kristalhelder besef: dit gebeurde echt.

Tot dan toe was alles zo vreemd geweest, zo anders dan alles wat ze kende, dat het had gevoeld als een krom sprookje over iemand anders die naar de gevangenis ging, iemand over wie ze las of naar wie ze keek in een film, ook al beleefde ze alles zelf. Zo had het gevoeld in de kleine, raamloze achterbak van het arrestantenbusje waarin ze vanaf de rechtbank hierheen was gebracht, toen ze haar kleding uittrok en door haar knieën ging, waarna ze was aange-staard en bestudeerd en een vrouw om haar kleine borsten en okselhaar had gelachen, toen ze onder de douche stond. Ze hadden haar een stel lakens, een kriebelige blauwe deken en een dunne handdoek gegeven en haar een hele reeks deuren door geleid. Die deuren waren inderdaad van heel dik metaal. Ze vielen inderdaad met een klap dicht. De bewakers hadden inderdaad enorme sleutelbossen aan een ketting aan hun riem hangen. De gevangenis was ontzettend gevangenisachtig.

Gistermiddag, toen ze haar hadden meegevoerd door de centrale hal die zowel op de begane grond als op de eerste verdieping werd omsloten door cellen, had ze groepjes vrouwen naar haar voelen staren. Dit gebeurt niet echt, had ze willen zeggen. Ik ben niet een van jullie. Ik hoor hier niet.

En nu lag ze in bed en probeerde ze daar niet aan te denken, probeerde ze dat moment niet keer op keer in gedachten te herbeleven. Maar zelfs dat was beter dan nadenken over waar ze zich nu, op dit moment, bevond, in wat voor ruimte ze lag.

Tabitha had haar hele leven al een hekel aan liften. Wat als zo’n

ding naar beneden viel? Wat als hij bleef steken? Ze nam altijd de trap. Toen ze in Londen woonde, had ze een enorme hekel gehad aan de metro. Op een keer had ze tijdens de spits, ingeklemd tussen de hete lichamen, stilgestaan tussen twee stations. Er had een gedempte mededeling geklonken, onverstaanbaar. Ze waren vijf, tien minuten blijven staan. Het was zomer geweest, en verstikkend heet. Langzaam was het tot Tabitha doorgedrongen dat ze zich onder een massieve laag klei en bakstenen bevond. En toen dat ze midden in een metrotunnel stond, ingeklemd tussen vele overvolle wagons. Ze had de neiging gekregen zich gillend en vechtend een weg uit de metro te banen, maar had zich net kunnen bedwingen.

Nu lag ze in een cel van vier stappen lang en drie stappen breed. De cel had een piepklein raam met tralies ervoor. Het raam bood uitzicht op een binnenplaats en een muur met prikkeldraad erbovenop en de heuvels in de verte, nevelig door de grote afstand. Toen ze gisteren uit dat raampje keek leek er een figuurtje op die heuvel te bewegen. Een wandelaar. Buiten. Vrij. Maar nu was het zo donker dat je alleen de door schijnwerpers verlichte binnenplaats kon zien. De deur van de cel zou tot halverwege de ochtend op slot blijven. Als ze daaraan dacht, kreeg ze het gevoel dat ze levend werd begraven en wilde ze gillen zodat iemand haar zou komen redden. Misschien had die vrouw daarom zo gebruld.

Als gillen niet lukte, was huilen misschien een optie. Maar als Tabitha eenmaal zou beginnen met huilen, zou ze niet meer kunnen stoppen. En waarschijnlijk konden ze je maar beter niet zien huilen.

Het was afschuwelijk koud en de deken was veel te dun. In het donker trok ze haar knieën bijna op tot aan haar borst en sloeg ze haar armen om zich heen. Ze rook anders. Naar gevangeniszeep, haar dat nodig gewassen moest worden, iets schimmelig. Ze sloot haar ogen en dacht aan de zee, de branding die op de rotsen sloeg. Haar gedachten vormden lange, donkere krullen, die ze probeerde weg te duwen. Er klonk opnieuw een gil en ergens ver weg bonkte iemand op een deur.

Ze moest even hebben geslapen, hoe onmogelijk dat ook leek, want ze werd wakker toen de vrouw zich van het bovenste bed liet glijden. Dat leek eeuwen te duren. Eerst kwamen haar voeten; lang, met paars gelakte nagels en een tatoeage van een spin op de rechterenkel. Toen haar eindeloze benen, gehuld in een grijze joggingbroek. Toen een zwart T-shirt dat omhoog kroop en een navel met een ringetje erdoor ontblootte. Ten slotte een egaal ovaal gezicht, lang dik zwart haar met een pony, oorlelletjes met creolen erin. Ze was heel lang, rond de een meter tachtig, zag er sterk uit en leek ergens achter in de twintig, al was haar leeftijd lastig in te schatten. Tabitha had haar gisteravond niet echt gezien. Ze was simpelweg in bed gestapt, had de deken over haar hoofd getrokken en was doodstil blijven liggen.

‘Hoi,’ zei ze nu.

De vrouw gaf geen antwoord. Ze liep naar de andere kant van de cel en schoof het gordijntje open.

Dat was nog zoiets. De cel was ooit gebouwd voor één persoon. Nu stond er een stapelbed, twee stoelen, twee smalle tafels, twee kleine ladekastjes, een wasbak en een wc met een gordijn ervoor. De vrouw trok haar broek naar beneden en ging op de pot zitten. Ze keek vrijwel uitdrukkeloos voor zich uit; het was net of ze alleen was. Tabitha ging met haar gezicht naar de muur liggen en sloeg haar deken om zich heen zodat ze niets zou horen.

De wc werd doorgespoeld en er werd een kraan opgedraaid. Tabitha wachtte tot de vrouw klaar was en klom toen uit bed, waste haar oksels en gooide een plens water in haar gezicht. Toen schoot ze een canvas broek, een T-shirt en een sweater aan. Ze trok haar sneakers onder het bed vandaan.

‘Ik ben Tabitha,’ zei ze.

De vrouw borstelde werktuiglijk haar haar. Ze keek Tabitha aan. Ze moet bijna dertig centimeter langer zijn dan ik, dacht Tabitha.

‘Dat heb je me gisteravond al verteld.’

Het was even stil.

‘Hoe heet jij?’ vroeg Tabitha.

‘Michaela. Dat heb ik ook al verteld.’

Aan de andere kant van de deur klonk gerammel, waarna de deur van het slot werd gedraaid en naar binnen openging. Er verscheen een pezige, kleurloze vrouw en een karretje met twee roestvrijstalen kannen erop.

‘Thee,’ zei Michaela.

‘Thee,’ herhaalde Tabitha.

De vrouw schonk twee mokken voor hen in.

Tabitha’s ontbijtpakket lag op tafel. Ze opende het en stalde de inhoud uit: een plastic kom, een plastic lepel, een doosje ontbijtgranen, een pakje houdbare melk, twee sneetjes bruinbrood in plasticfolie, een portieverpakking boter in aluminiumfolie en een cupje frambozenjam. Omdat ze geen mes had smeerde ze de boter en de jam met de steel van haar lepel op het brood.

Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst had gegeten en werkte de boterhammen in een paar snelle happen naar binnen. Het brood was droog, maar ze gebruikte de thee om alles weg te spoelen. Ze goot de ontbijtgranen in de kom en schonk de melk eroverheen. De melk was warm en had een zurig bijmaakje. Hoewel ze ervan moest kokhalzen at ze de kom helemaal leeg en zette hem daarna aan haar mond om het laatste restje melk op te drinken. Ze had nog steeds honger.

Ze ging op de wc achter het dunne gordijntje zitten. Ze voelde zich net een dier. Zittend op de pot met haar broek rond haar enkels zag ze opeens lichtflitsen en begonnen haar oren te piepen. Ze wilde met haar hoofd tegen de muur beuken, opnieuw en opnieuw, wilde iets doen wat zou opluchten, wat hier een eind aan zou maken.

In plaats daarvan veegde ze af, trok haar broek omhoog en ging met haar rug tegen de muur op haar bed zitten. Ze had niets te lezen, niets te doen. De dag voelde vormeloos en oneindig. Maar als ze er een boek bij had kunnen pakken had het vast gevoeld alsof

dit nu haar leven was en geen huiveringwekkende vergissing, een vergissing die zou worden hersteld zodra men beseftte dat ze hier niet hoorde.

Michaela stond over de wasbak gebogen haar tanden te poetsen. Daar nam ze uitgebreid de tijd voor. Ze spuugde in de wasbak, bukte en dronk rechtstreeks uit de kraan. Ze kwam overeind, legde haar hoofd in haar nek en gorgelde hard. Alles voelde te intens, dacht Tabitha: de geluiden, de geuren, de fysieke nabijheid van de andere vrouw. Michaela bond haar haar in een paardenstaart en liep de cel uit. Een paar tellen later kwam ze weer binnen. Ze leunde tegen het bureau en keek Tabitha aan.

‘Wat zit je hier nou nog.’

Tabitha gaf geen antwoord. Daar was ze te moe voor.

‘Dat maakt het alleen maar erger. Ik kan het weten, ik zit hier al veertien maanden.’

‘Wat heb je gedaan?’

Michaela keek haar vrijwel uitdrukkingloos aan. ‘Heb je dat blaadje gekregen met die onzin over lichaamsbeweging en douchen en wanneer de bibliotheek open is en zo?’

‘Dat moet hier ergens liggen,’ antwoordde Tabitha. ‘Maar daar heb ik toch niets aan. Dit is een vergissing.’

‘O ja? Nou, denk maar niet dat je je hier onopgemerkt kunt blijven verschuilen tot het voorbij is. Deze gevangenis is net een schoolplein. Ze kiezen altijd het meisje in de hoek dat met rust gelaten wil worden. Sta op. Sta op en ga douchen.’

‘Ik wil niet douchen. Vandaag niet.’

Michaela haalde iets onder Tabitha’s bureautje vandaan.

‘Hier.’ Ze gooidde Tabitha de handdoek toe die ze bij binnenkomst had gekregen. ‘Pak je handdoek en zeep en ga douchen.’

Michaela liep de cel uit en liet de deur openstaan. Tabitha stond op. Ze was tot op het bot verkleumd. Ze keek opnieuw uit het betraliede raampje: de lucht was wit. Misschien gaat het wel sneeuwen, dacht ze. Dat zou wat zijn: dikke witte vlokken die slechts centime-

ters bij haar vandaan naar beneden dwarrelden en alles verborgen onder een vervreemdend laagje.

Ze pakte haar handdoek en de zeep die bij de wasbak lag en liep naar de centrale hal, waar allerlei galmende geluiden klonken: voetstappen, dichtslaande deuren, harde stemmen, gelach, gekuch, het natte geklets van een zwabber. Er strompelde een graatmagere vrouw met lang wit haar en een gezicht vol rimpels op haar af. Haar dikke bruine jurk kwam tot aan haar schenen en haar handen waren gezwollen van de artritis. Ze klemde een stapel papier tegen haar borst.

‘Jij bent er ook,’ zei de vrouw glimlachend.

‘Ja, ik ben er ook,’ antwoordde Tabitha. Ze liep door de hal naar de kleine douchevleugel. Die bestond uit een rij aparte douchehokjes. Tegen de achterste muur van de vleugel stond een houten bank met haakjes erboven. Overal stonden vrouwen kledingstukken aan en uit te trekken. De tegelvloer was nat en het rook er naar zeep en zweet en lichamen. Het geheel deed haar zo sterk aan de kleedkamers op de middelbare school denken dat het pijn deed. Ze kleedde zich langzaam uit en keek strak naar de muur om te voorkomen dat ze iemand aankeek. Met haar onderbroek nog aan wikkelde ze de dunne versleten handdoek om zich heen en wurmde hem toen als een verlegen puber op het strand naar beneden.

Ze liep naar een leeg hokje, trok het douchegordijn dicht en hing de handdoek aan een haakje. Toen ze aan de kraan draaide kwamen er niet meer dan een paar druppels water uit de douchekop. Ze probeerde de kraan verder open te draaien, maar dat ging niet.

‘Je moet erop slaan,’ zei iemand. ‘Op de leiding.’

Ze tikte tegen de leiding. Er gebeurde niets.

‘Harder,’ zei dezelfde persoon. ‘Flink hard.’

Ze ramde haar vuist tegen de leiding. Na wat gesputter en gekuch zwol het gedruppel aan tot een straaltje, net genoeg om van top tot teen nat te worden. Maar de douche was niet prettig, bood geen enkele ontsnapping, geen enkele troost.

2

‘Deze kant op.’ De bewaker was groot en keek verveeld. Haar voetstappen maakten een hard, kletsend geluid.

‘Wat?’

‘Je afspraak zit te wachten.’

‘Mijn afspraak?’

‘Je advocaat. Dat is je gisteren verteld.’

Dat kon Tabitha zich niet herinneren. Maar ze kon zich sowieso weinig van gisteren herinneren, en dat gold ook voor de dagen daarvoor. Alles was één grote brij gezichten, starende ogen, vragen waar ze geen antwoord op had, woorden die ze niet begreep, mensen die steeds weer haar naam zeiden – haar naam en adres en geboortedatum – gevolgd door vellen papier die haar werden toegeschoven, apparaten die met een klik aangingen om te kunnen opnemen wat ze zei, lange gangen en tl-verlichting, deuren, sleutels, tralies.

‘In de bezoekersruimte,’ zei de vrouw. De sleutelbos aan haar middel rinkelde. ‘Het is geen bezoekdag.’

De bezoekersruimte was groot en vierkant en te fel verlicht. Aan elk van de tafeltjes die in rijen waren opgesteld stonden twee stoelen, tegenover elkaar, en tegen de muur stonden twee snoepautomaten. De ruimte was leeg, op een vrouw van middelbare leeftijd na, die aan een tafeltje achter een laptop zat. Ze zette haar bril af,

wreef over haar ronde gezicht, zette haar bril weer op en las fronsend verder. Toen Tabitha dichterbij kwam keek ze op, glimlachte even en stak toen haar hand uit, die sterk en warm was. Het haar van de vrouw was meer peper dan zout en ze keek Tabitha strak aan. Tabitha voelde haar hoop groeien. Deze vrouw zou alles oplossen.

‘Ik ben Mora Piozzi,’ zei ze. ‘Er is me gevraagd jou te verdedigen.’

‘Wat is er met die ander gebeurd?’ Haar eerdere advocaat was een brallerige en verontrustend vrolijke jonge man geweest.

‘Dat was de piketadvocaat. Hij heeft je zaak aan mij overgedragen.’

Toen ze tegenover elkaar gingen zitten krasten hun stoelen over het linoleum.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Mora Piozzi.

‘Hoe het met me gaat?’ Tabitha moest haar best doen om niet te gillen. Wat was dat nou weer voor vraag? ‘Ik zit in de gevangenis en heb geen idee wat er aan de hand is.’

‘Het is mijn taak om je alles uit te leggen en je te helpen.’

‘Oké.’

‘Laten we bij het begin beginnen. Allereerst moet je me officieel toestemming geven om je verdediging te voeren.’

‘Bij dezen.’

‘Mooi. Ik heb je registratienummer, voor het geval je dat nog niet hebt.’

‘Een registratienummer? Maar ik ben hier toch zo weer weg. Waar heb ik een nummer voor nodig?’

‘Alsjeblieft.’

Tabitha las het kaartje dat de vrouw haar toeschoof hardop voor: ‘A03573.’ Ze keek op. ‘Dus nu ben ik een nummer.’

‘Dat is puur administratief. Je hebt een nummer nodig om bezoek te kunnen ontvangen.’

‘Bezoek?’

‘Als gevangene in voorarrest mag je drie bezoekers per week ontvangen. Is dat je niet verteld?’

‘Ik weet niet zo goed wat me allemaal is verteld.’

Mora Piozzi knikte. ‘In het begin is het lastig.’

‘Ik wil hier gewoon zo snel mogelijk weg.’

‘Dat snap ik. Daarom ben ik hier ook. Goed, Tabitha, weet je waarvan je wordt beschuldigd?’

‘Ik weet wat ik volgens hen heb gedaan.’

‘Mooi. We gaan vandaag het volgende doen: eerst vat ik even kort samen waarvoor je wordt aangeklaagd. Daarna wil ik graag van jou horen wat er op 21 december is gebeurd.’

‘Mag ik eerst iets vragen?’

‘Ja, hoor.’

‘Wat voor dag is het vandaag?’

‘Woensdag 9 januari.’

‘Aha.’

Het was Kerstmis geweest, en oud en nieuw, en nu leefde ze in een ander jaar, in een andere wereld.

‘Goed,’ zei Mora Piozzi. Ze keek naar haar laptop. ‘In feite word je beschuldigd van de moord op Stuart Robert Rees, die op vrijdag 21 december tussen halfelf’s ochtends en halfvier’s middags heeft plaatsgevonden.’

‘Waarom?’

‘Sorry?’

‘Hoe komen ze aan die tijden?’

Piozzi bladerde door haar aantekeningen.

‘Door een beveiligingscamera aan de dorpswinkel. Die heeft zijn auto gefilmd.’ Ze keek op haar laptop. ‘De beelden zijn van halfelf. En zoals je weet is zijn lichaam die dag om halfvijf aangetroffen.’

‘Ja,’ zei Tabitha zwakjes. Ze was even stil. ‘Maar dan ontbreekt er een uur.’

‘De lijkschouwer heeft vastgesteld dat Rees al minstens een uur dood was toen zijn lichaam werd gevonden.’

Piozzi praatte zacht en rustig verder, alsof dit dagelijkse kost was. ‘Zijn lichaam was in een stuk plastic gewikkeld en is door

Andrew Kane gevonden in de schuur in jouw achtertuin. Toen hij werd aangetroffen was je thuis. Stuart Rees' auto stond achter je huis geparkeerd, buiten het zicht van de weg. Hij is meerdere keren gestoken met een mes, maar de doodsoorzaak is een doorgesneden halsslagerader.' Ze keek op. 'Die bevindt zich in de nek. Je zat helemaal onder zijn bloed, net als de bank waarop je zat.'

'Maar dat was van na zijn dood,' zei Tabitha.

Piozzi drukte op een toets van haar laptop. 'De politie heeft iedereen die in het dorp was ondervraagd en...'

'Wacht.'

'Ja?'

'Het moet een komen en gaan van mensen zijn geweest. Ze kunnen nooit iedereen hebben ondervraagd.'

'Die dag wel.'

'Hoe bedoel je?'

'Weet je dat niet meer? Het dorp was afgesloten. Een zware storm had een grote kastanjeboom die meeldauw had met wortels en al uit de grond geblazen, en die was dwars over de weg beland. Je kon het dorp niet in of uit. De weg was pas aan het einde van de dag weer vrij.'

'Dat wist ik niet.'

'Maar je was in het dorp, Tabitha. De hele dag. Dat moet je hebben geweten.'

'Dat wist ik niet,' herhaalde Tabitha. De laatste flarden die ze zich nog herinnerde leken als zand tussen haar vingers door te glijpen. 'Ik weet niet of ik het wist.'

'De politie heeft een lijst opgesteld van iedereen die 21 december in Okeham was. En ze hebben jouw verklaring, waarin je beweert het overgrote deel van de dag thuis te zijn geweest. Er zijn ook andere getuigenverklaringen, maar die heb ik nog niet gezien. We hebben momenteel alleen het onderzoeksdossier van de politie. De rest krijg ik later, ruim op tijd voor je pro-formazitting.'

'Daarmee begint mijn proces, toch?'

‘Nee. Tijdens die zitting op 7 februari word je alleen nog maar officieel aangeklaagd. Op dat moment beken je wel of geen schuld.’

‘Maar er bestaat een kans dat ze me daarvoor al vrijlaten, toch, als ze beseffen dat dit niet klopt?’

Mora Piozzi’s glimlach leek niet op een glimlach. ‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen. Vertel me eerst maar eens wat je je nog herinnert van 21 december. Neem je tijd.’

Tabitha knikte. Ze sloot haar ogen en deed ze weer open. Wat kon ze zich herinneren? Het was alsof ze een besneeuwde nacht in keek, een duizeligmakend halfdonker, waarin zelfs boven en onder van plaats leken te zijn gewisseld en de grond onder haar voeten op eens schuin afliep.

‘Ik was al vroeg wakker,’ begon ze. ‘Maar volgens mij ben ik niet meteen opgestaan. Het was koud buiten, een afschuwelijke dag. Ik weet nog dat het heel licht sneeuwde, wat later overging in natte sneeuw, en dat er een harde wind stond. Toen ik ontbijt wilde maken bleek de melk op te zijn, dus toen heb ik gewoon een jas over mijn pyjama aangetrokken en ben ik naar de dorpswinkel gegaan. Daar heb ik een krant gekocht, geloof ik.’

‘Hoe laat was dit?’

‘Geen idee. Ik heb niet op de tijd gelet. Daarna ben ik naar huis gegaan.’

‘Ben je later op de dag nog buiten geweest?’

‘Ik heb gezwommen. Dat doe ik elke dag.’

‘Hoe?’

‘Wat?’

‘Waar is het dichtstbijzijnde zwembad en hoe ben je daar gekomen? De weg was sinds tien uur ’s ochtends geblokkeerd, weet je nog, dus je had voor die tijd moeten vertrekken en terugkomen.’ Haar stem had een waarschuwend toentje.

‘Ik heb in zee gezwommen.’

Piozzi’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Je hebt in zee gezwommen, midden in de winter, op een dag die je zelf net afschuwelijk noemt.’